

ΕΡΜΗΣ (ἀνανεύει ἐπανειλημμένως.)

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
Γιὰ μιὰ στιγμήουλα μόνο
Θέλω νὰ τὸ μυρίζωμαι καὶ νὰ το καμαρώνω.

ΕΡΜΗΣ (πρυφερῶς)
Μὲ τί καρδιά θά σ' ἀρνήθῃ, θεά μου, τέτοια χάρη;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
Ἔλα λοιπόν!

ΕΡΜΗΣ
Θεὲ νὰ σκεφθῶ.
(Ἰδέα, ἐνῶ ἡ Ἀφροδίτη παρατηρεῖ αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτεῖ.)

Ν' ἀφήσω νὰ τὸ πάρῃ
Ἀνάμεσα 'ς τὰ χέρια της, δὲν εἶν' ἀνοησία;
Κ' ἡ Λήδα ποῦ θά καρτερῇ τὸ μῆλο ἀπὸ τὸν Δία;
Μὰ πάλι!.. Ἦ ἀποφάσις—ναί, ναί τῆς τὸ δανειζῶ,
Ἄλλὰ 'ς αὐτὸ τὸ μεταξύ πετιοῦμαι καὶ φροντίζω.
Νὰ λάβω καὶ τὰ μέτρα μου.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ἀνυπομόνως.)
Λοιπὸν τί λές;

ΕΡΜΗΣ
Γιὰ ἄλλο
Σ' τὸ δίνω.—Ἔχω μιὰ δουλειά 'ς τὴν Αἴγινα· θά
[φύγω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
Ἦ, τί χαρά!

ΕΡΜΗΣ
Μὰ πρόσεξε· θά μοῦ τὸ δώσης 'πίσω
Εὐθύς ἅμα γυρίσω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
Ἄ, βέβαια!—Εἶσαι καλός...

ΕΡΜΗΣ
Γιὰ 'περὶ με λόγια ἄλλα
Μ' ὀρκίζεσαι;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
Σ' ὀρκίζωμαι. Τί ὄρκο;

ΕΡΜΗΣ
Μὰ τὴν Στύγα.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ἔντρομος.)
Τὴν Στύγα εἶπες;

ΕΡΜΗΣ
Ναί, λοιπὸν τί δὲν 'μίλεις; ὀρκίσου.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ἀποφασιστικῶς.)
Ὀρκίζωμαι.

ΕΡΜΗΣ
Ὀρκίζεσαι... ὅτ νὰ σ' ἐπὶ ἄλλῃ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
Πῶς 'ς τὴν ἐπιστροφή σου,
Μὰ τῆς Στυγὸς τὰ ὕδατα...

ΕΡΜΗΣ
Ἀκέρειο θά μου δώσης.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
Τὸ μῆλο ποῦ μοῦ δάνεισες...

ΕΡΜΗΣ
Χωρὶς νὰ τὸ δαγκώσης.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
Ὀρσίστε, ποῦ σ' ὄρκισθηκα.

ΕΡΜΗΣ
Μόνον ἐγὼ ἂν θελήσω,
Ἦμπορῶ ἀπὸ τὸν ὄρκο σου αὐτὸν νὰ σ' ἀπολύσω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μόνον ἐσὺ ποῦ μ' ἔδεδες· πολὺ καλά τὸ ξέρω.

ΕΡΜΗΣ

Λοιπὸν κ' ἐγώ, Κυρία μου, τὸ μῆλο σὰς προσφέρω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (ἀρπάζουσα τὸ μῆλον θριαμβευτικῶς.)
Καὶ κατευοδίων σου καλὸ!

ΕΡΜΗΣ (εἰρωνικῶς.)

Θ' ἀνταμωθοῦμε πάλι.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (θεωροῦσα μετὰ στοργῆς τὸ μῆλον)
Τί ὄψις, καὶ τί μυρωδιά καὶ τί δροσάτα κάλλη!
Ὁ ἥλιος τὸ μεγάλωσε μὲ τὰ γλυκὰ φιλιὰ του
Καὶ ἡ αὐγὴ ζωγράφισε τὴν κόκκινη θωριά του.

ΕΡΜΗΣ

Δόξα νὰ ἔχ' ἡ τέχνη μου καὶ θά γενῇ τὸ θάμμα·
Ζήτ' ὁ θεὸς τῆς πονηρίας καὶ τῆς κλεψιάς συνάμα!

(Φεύγει.)

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

Παλαιὸν Φάληρον, 31 Ἰουλίου.

Ἄπὸ ἡμισείας ὥρας εὕρισκομαι ἐνταῦθα· κατῆλθον διὰ τοῦ τροχιοδρόμου τῶν πέντε. Μολογῶτε ἐκ τῶν πρώτων ἀνεμένα θέσιν ὑπὸ τὴν ἀνακτορικὴν δεινδροστοιχίαν, ἀψήφῶν τὸν ἀφόρητον καύσωνα τοῦ ἀπογεύματος, ἀφοῦ τὸν ἠψήφουν συναναμένουσαι τὴν ἀνδροκίην γοργότητα καὶ ὑπεροχὴν με ὄλην τὰ ἀνδροκίην γοργότητα καὶ ὑπεροχὴν μου νὰ μὴ εὖρω θέσιν· μόλις ἐπρόφρασα νὰ στοιβαχθῶ εἰς μίαν ἀγκωνίην. Τί κόσμος, τί κακόν! Καὶ ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος εἶνε θηλυκός, καὶ ὅλον αὐτὸ τὸ κακὸν προέρχεται ἀπὸ τὰς λουομένας γύμφας, τὰς ὁποίας ἐφέτος προσδέχεται τὸ παλαιὸν Φάληρον, νεαρὰς, ἐκλεκτάς, καὶ πολλὰς πολλὰς διὰ τὴν μικροκαμωμένην θάλασσαν του καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν βραχωδῶν, ἀλλὰ τόσῃ προσιτῶν εἰς τὰς ἀβράς κυρίας, ἀκτῶν του. Τὸ ἔχει ἡ τύχη τῶν γηραιῶν τιπεριῶν τῆς ἀνακτορικῆς λεωφόρου νὰ μὴ παύωσιν ἐκτείνουσαι τοὺς βαθυσκίους κλῶνάς των ὑπεράνω ζηλωτῶν κεφαλῶν, προσφέρουσαι πρὸς στήριγμα τοὺς κορμούς των εἰς λαξευτὰς ὠμοπλάτας καὶ ἀκούουσαι γλυκυφῶνους συνδιαλέξεις καὶ πολλάκις ἀκριβὰ μυστικά. Τὸν χειμῶνα προστατεύουσιν ὄλην ἐκείνην τὴν ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς ἐπίσημον κίνησιν τῆς μεσημβρίας, καὶ τότε τὸ θέρος τὰς ἀγωνιώδεις στάσεις τῶν ἀναμενόντων τὰς ἀφίξεις καὶ ἀναχωρήσεις τοῦ τροχιοδρόμου. Εἶνε διασπαστικὸν νὰ βλέπῃ τις πῶς τρέχουν νὰ τὸν κυριεύσουν πρὶν ἀκόμη σταματήσῃ, πῶς ἰδρῶνουν καὶ διαγκωνίζονται πολλάκις κύριοι πρὸς κυρίας ἄνευ πολλῶν φιλοφρονήσεων, πῶς ἐκδηλοῦται ἡ χαρὰ εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ἐπιτυχόντων θέσιν, πῶς κινούνται ἀρειμανίως ἐν τῇ σπουδῇ ἐκείνη τὰ ἄγθινα καὶ πτερωτὰ κοσμήματα ἐπὶ τῶν πέλων τῶν κυριῶν,

ὡς λοφία ἐπὶ τῶν πηλικίων ἀξιωματικῶν... τῶν καρδιῶν, πῶς ἐπὶ ματαίῳ τρέχουσιν ἄνω καὶ κάτω ἐπιθεωροῦντες τὰ τραμβάϊ, καὶ πῶς μορφάζουσιν οἱ ἀπομείναντες ἔξω, καὶ πῶς κατέχονται πᾶσαι αἱ θέσεις μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν σιδηρῶν συνοχῶν τῆς μιᾶς ἀμάξης πρὸς τὴν ἄλλην...

Ἀπὸ ἡμισείας ὥρας εὐρίσκομαι ἐνταῦθα, ῥοφῶν τὸν ναργιλὲν μου, καὶ ὑπὸ τὴν νωχελή καὶ ἀμερίμνον μέθην, τὴν ὁποίαν προξενοῦσι τὰ ὄδικά του ῥοφήματα, περιφέρων ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὰ βλέμματα· δεξιόθεν πρὸς τὸ βάθος, ὑπεράνω τῆς μακρᾶς βαθυπρασίνης γραμμῆς τοῦ ἐλαιῶνος, λευκάζει τμημά τι τῶν Ἀθηνῶν, σκιαγραφεῖται εὐμήκης ὁ Λυκαβηττός, καὶ ἀναγνωρίζεται καλλιμορφος ἢ Ἀκρόπολις. Τὴν βιομηχανικὴν κίνησιν ἀντιπροσωπεύει ὁ καπνὸς τῆς ὑδραυλικῆς μηχανῆς τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ. Ἐνώπιόν μου ὁ Φαληρικὸς ὄρμος, χαριέντως περικλειστος ὑπὸ τῶν πέριξ λοφίσκων, μέχρι τῆς παραλίας ἐξαπλῶν ἀπαλωτάτην καὶ δειλήν, ἤρεμον θάλασσαν, τῆς ὁποίας αἱ ἐλαφραὶ ρυτιδώσεις μου ἐνθυμίζουσιν ὀλίγον τὰ νερά τῆς λιμνοθαλάσσης τοῦ Μεσολογίου, ἐφ' ἧς ὀλόκληρον θέρος—πρὸ πενταετίας—ἔτυχε νὰ ζήσω γλυκυτότα, μεταμορφωθείς εἰς δεινὸν ἀλίεα. Διὰ τοῦτο τὰ λουτρά τοῦ παλαιοῦ Φαλήρου ἀκμάζουσιν ἐφέτος, ὑπερισχύσαντα ἐκείνων τοῦ γείτονος συνωνύμου καὶ ἀντιζήλου· ὁ μόνος δυστυχῶς τίτλος κοινωνικῆς ὑπεροχῆς τοῦ παλαιοῦ ἀπέναντι τοῦ νέου, οὐτινος εἶνε πάντοτε ἀνήσυχα καὶ συνεχῶς τριχυμιώδη τὰ κύματα· καὶ αἱ πονηραὶ λουόμεναι· δὲν θέλουν νὰ παραδοθῶσιν εἰς τοὺς ἀγερώχους κόλπους των, προτιμῶσαι τὴν ταπεινὴν γαλήνην τῆς ἐτέρας παραλίας· ὁ πόθος των εἶνε καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης νὰ κυριαρχῶσι, καὶ νὰ θωπεύωσι τὰ γλαυκά τῆς νῶτα, ὡς τὰ ἀπαλότριχα κυνάρια των. Ἀλλὰ καὶ οὕτω τὸ νέον Φάληρον ἐπιδείκνυσι τὰ ὑπεροπτικά θέλητρα ἀριστοκρατικῆς ὀψιπλοῦτος, ἐνῶ τὸ παλαιὸν τῆρεῖ ἔτι ἐν τοῖς πλείστοις τὴν πτωχικὴν, ἀλλὰ χαρίεσσαν αὐτοῦ ἀγροτικότητα. Καὶ ὅμως αὐτὸ ἐγινώσκετο, καὶ αὐτὸ ἠκμαζε θερινὸν ἐντευκτήριον περιπάτου, ἀναψυχῆς, καὶ εὐτυχίας, ὅταν ἐπὶ τοῦ ἄλλου εὐδαίμονος Φαλήρου ἠπλοῦτο ἔτι τὸ χάος τῆς ἀνυπαρξίας. Ἐπὶ τῶν ἀπορώγων πετρῶν αὐτοῦ ἐξέτρεχον οἱ ἀγαθοὶ ἄστοι, οἱ μὲν πεζοί, οἱ δὲ ἐφ' ἀμαξῶν, οἱ δὲ ὀνοδρομοῦντες· ὥστε τὰ ἀγαθὰ ζῆα πρωτηγωνίστουσαν ἄλλοτε καὶ ἐν τῇ ἀθηναϊκῇ κινήσει· δι' αὐτὸ ἤδη, ὅταν ὑπερηφάνως ἐπὶ τῶν πετρῶν τοῦ ἀτμοῦ διασχίζομεν τὸν ἐλαιῶνα, κατερχόμενοι εἰς τὰς Φαληρικὰς ἀκτάς, διακρίνομεν πού καὶ ποῦ ἐγκαταλελειμμένον ἐντὸς ἀμπελωνῶν περχόν τινα τετράπουν ἀπόμαχον τοῦ πάλαι κλέους, τὸσφ μελαγχολικῶς προσβλέποντα τὴν θριαμβευτικὴν παρέλασιν τοῦ ἀρπαγῶς τῶν σκηπτρῶν του. Ἐκεῖ διεσκέδαζον μέχρι τῆς νυκτὸς παρὰ τὸ πενιχρὸν καφνεῖον τοῦ Ξηροταγάρου, ἐξ οὗ, ἰδιοκτη-

του τῶν μερῶν ἐκείνων, προσωνομάσθη ἡ ὄλη τοποθεσία· οἱ εὐσεβέστεροι ἐπισκέπτοντο καὶ τὸν ναῖσκον, καὶ ἤναπτον κανὲν κηρίον. Ἦδη τὸ νέον Φάληρον βασιλεύει, καὶ τὸ παλαιὸν ἐβασιλεύει. Ἐγένοντο ἀπόπειραι ἀνακαινίσσεως, ἀλλ' ἀτυχεῖς κατεσκευάσθησαν οἰκίσκοι τινές, ἀλλὰ τὸ ἀπέκλεισαν, τὸ ἡσχίμισαν· ἤνοιξαν τρία τέσσαρα ξενοδοχεῖα, ἀλλ' οἱ ξενοδόχοι στέκουν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μ' ἐσταυρωμένας χεῖρας· οἱ ἄνθρωποι δροσιζονται εἰς τὸ παλαιόν, ἀλλὰ τρώγουν εἰς τὸ νέον· ἐδῶ εἶνε πνευματικώτεροι, ἐκεῖ μᾶλλον ὑλιστικοί· ἐνταῦθα ὁδηγεῖ συνήθως ὁ πόθος, ἐκεῖ ὁ συρμός· ἐδῶ πλειοψηφεῖ ὁ λαός, καὶ ἐκεῖ οἱ κοιμψεύμενοι· ἐκεῖ ἡ ὀρχήστρα τοῦ Νικοστία, ἐδῶ ἡ μουσικὴ τοῦ λαγοῦτου· ἐδῶ ὁ ἀμανές, ἐκεῖ ὁ Λεκόκ. Ἐκεῖ ἐπιτηδεύεσθε σεμινοπρέπειαν ἐπὶ τοῦ καθίσματος σας, ἐδῶ ἐξαπλοῦσθε ἀφελῶς ἐπὶ τῶν βράχων. Ὅταν τὸ νέον Φάληρον, χωροῦντος τοῦ μεσονυκτίου, θορυβῆ ἔτι, κατὰ μιστον καὶ κατὰ φωτον, τὸ παλαιὸν κοιμᾶται τὸν βαθὺν ὕπνον τοῦ χωρικοῦ.

ἩΜΕΙΣ Ἀθήναι, ὥρα 10 Μ. Μ.

Τελειῶνω ἐν ὀλίγοις ὅτι ἐκεῖ κάτω ἠναγκάσθη νὰ καταλίπω ἡμιτελές. Καθ' ἡμισείαν ὥραν, μέχρι τῆς ἀναχωρήσεώς μου, τὸ σφύριγμα τοῦ τροχιοδρόμου μεῖ ἔκαμνε νὰ στρέφω τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ ὕψους, ἐνῶ ἐκαθήμεν, διέκρινον κατερχομένους τῶν τραμβάϊ ὁμίλους ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, καὶ χωροῦντας πρὸς τὴν ἀκτὴν διὰ τῆς συντομωτέρας χλοοσκεποῦς ἀτραποῦ. Οἱ ἄνδρες διευθύνονται δεξιόθεν πρὸς τοὺς λουτρῶνάς των, ἀριστερόθεν αἱ γυναῖκες πρὸς τοὺς ἰδικούς των. Ἐνθα καὶ ἐνθα τὰ ἰσομεγέθη, ὁμοίοςχημα καὶ ὁμοίχροα λουτρά παρίστανται ὡς διδυμα γεννήματα τῆς θαλάσσης. Ἄλλ' ἐπὶ τῶν ἀνδρικών λουτρῶν λευκὰς σινδόνας βλέπω μόνον τεταμένους, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ στενοῦ ἐξώστου τοῦ περιβάλλοντος τοὺς γυναικείους λουτηρᾶς κινοῦνται κατὰ μῆκος εἰς χαροπὸν περίπατον, ἀνὰ ζεύγη συνήθως, λιγυρὰ ἀναστήματα, χαρίεσαι μορφαί, ἐξ ὧν λευκοφόροι τινὲς προσλαμβάνουσιν εὐάρισστα πλαίσια, ἄλλοτε μὲν τὸ κυανοῦν τῆς θαλάσσης, καὶ ἄλλοτε τὸ ροδόχρουν τῶν τοίχων τῶν λουτρῶν. Συγχρόνως ἀπὸ τῶν κοιμωμένων νερῶν ἀναδύεται δυσδιάκριτος κεφαλὴ, δύο βραχίονες ἀποκαλύπτονται, ἀκούεται ἀμυδρὸς πλαταγισμός, καὶ ἡ ἐμφάνισις ἐξαφανίζεται αὐθις ὀπισθεν τοῦ ξυλίνου προτειχίσματος... Μετὰ τὸ λουτρὸν ἐκάστη τρυφερὰ συνοδεία συχραιμένη ἐκ δεσποινῶν δεσποινίδων, τροφῶν, παιδίων, ἐνίοτε μαθητριῶν παρθεναγωγείων, διάσπείρονται ἐπὶ τῶν βράχων, μὲ ὄλην τὴν ὄρεξιν, τὴν εὐθυμίαν, καὶ τὴν ἐλαφρότητα, τὴν ὁποίαν παρέχει καλὸν λουτρὸν. Χωρίζονται εἰς γραφικὰ συμπλέγματα ἀναρριχώμενα ἐπὶ τῶν ἀποτόμων πετρῶν, ἐξαπλούμενα ἐπ' αὐτῶν ἐν νωχελεῖ ἀμεριμνησίᾳ, κατερχόμενα

μέχρι τῆς ἀμώδους ἀκτῆς, ἀναζητοῦντα ἰχθύδια καὶ ἀλιεύοντα καρκίνους· πρὸς τὴν ἄλιείαν τῶν καρκίνων μεγάλως συμβάλλονται αἱ περόναι τῶν τραπεζῶν τῶν ξενοδοχείων, δεξιῶς χειριζόμεναι ὑπὸ τῶν νεανίδων. Οἱ βράχοι εἶνε φαλακροὶ· ἀλλὰ τὸ ἔαρ ἐντὸς τῶν γυμνῶν αὐτῶν πτυχῶν δύνασθε ν' ἀνακαλύψητε λαθραίως βλαστάνοντα πλούτον ὄλον περιδρόσων καὶ εὐωδῶν ἀνθυλλίων· Ἐνθυμοῦμαι ὅτι περίσου συνεκόμισα ἀπὸ τοῦ παλαίου Φαλήρου περικαλλῆ ἀνθοδέσμην ἐξ ἴων παραδούς αὐτὴν εἰς χεῖρας, ἀξίας ἐκείνης... Ὁ ἥλιος ἀπέναντι δύνει καὶ φαίνεται ὡς νὰ θλίβηται· διότι ἀρίνει ὀπίσω του ἐπὶ τῶν βράχων ἐκείνων

διακεχυμένην τόσῃν χαράν, καὶ ὄρεξιν καὶ ζῶην.

Τί κόσμος καὶ εἰς τὴν ἄνοδον! αἱ ἀμαξοστοιχίαι ἐπήγαγον καὶ ἤρχοντο γεμάται. Εἶνε πρώτη παράστασις σήμερον εἰς τὸ νέον Φάληρον. Ἐντὸς τοῦ τραμβῶ περικυκλωμένος στενωῶς πανταχόθεν ἀπὸ Κυρίας, ἀπὸ θελκτικὰ καὶ ποικιλόσχημα θερινὰ πιλιόδια, παρέβαλλον ἄκων τὰ ἐπ' αὐτῶν ψευδῆ ἄνθη, τὰ ὁποῖα εἶχον τόσῃν ὥραν ἐμπροστὰ εἰς τὰ μάτια μου, παρέβαλλον τὰ ψευδῆ ἄνθη, ἅτινα οὐδέποτε μαραίνονται, πρὸς τὰς ἀναισθήτους καρδίας, αἵτινες οὐδέποτε τήκονται.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ.

ΥΠΟΥΡΓΟΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ (¹)

ΑΠΟ ΤΟΥ 1833 — 1883

ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΟΘΩΝΟΣ

1	Ι. Ρίζος Νερουλός	25	Ἰανουαρίου	1833	—	3	Ἀπριλίου	1833
2	Σ. Τρικούπης, προσωρ.	3	Ἀπριλίου	1833	—	12	Ὀκτωβρίου	1833
3	Κωνσταντῖνος Σχινᾶς	12	Ὀκτωβρίου	1833	—	8	Αὐγούστου	1834
4	Ι. Ρίζος Νερουλός	8	Αὐγούστου	1834	—	12	Ἀπριλίου	1837
5	Α. Πολυζωΐδης, προσωρ.	12	Ἀπριλίου	1837	—	12	Νοεμβρίου	1837
6	Γ. Γλαράκης	12	Νοεμβρίου	1837	—	31	Δεκεμβρίου	1839
7	Ν. Γ. Θεοχάρης	31	Δεκεμβρίου	1839	—	24	Ἰουνίου	1841
8	Σ. Βαλέτας	24	Ἰουνίου	1841	—	10	Αὐγούστου	1841
9	Ι. Ρίζος Νερουλός	10	Αὐγούστου	1841	—	3	Σεπτεμβρ.	1843

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΟΘΩΝΟΣ

10	Μιχ. Σχινᾶς	3	Σεπτεμβρ.	1843	—	30	Μαρτίου	1844
11	Σ. Τρικούπης	30	Μαρτίου	1844	—	6	Αὐγούστου	1844
12	Ι. Κωλέτης	6	Αὐγούστου	1844	—	6	Ἀπριλίου	1847
13	Γ. Γλαράκης	6	Ἀπριλίου	1847	—	8	Μαρτίου	1848
14	Δ. Μανσόλας	8	Μαρτίου	1848	—	25	Ἰουνίου	1848
15	Ἀναστ. Μαυρομιχάλης	25	Ἰουνίου	1848	—	15	Ὀκτωβρίου	1848
16	Δ. Καλλιφρονᾶς	15	Ὀκτωβρίου	1848	—	12	Δεκεμβρίου	1849
17	Χ. Χρυσόγελως	12	Δεκεμβρίου	1849	—	23	Ἰουλίου	1850
18	Π. Α. Δεληγιάννης	23	Ἰουλίου	1850	—	4	Αὐγούστου	1850
19	Ν. Κορφιωτάκης	4	Αὐγούστου	1850	—	19	Αὐγούστου	1850
20	Α. Πάϊκος, προσωρινός	20	Αὐγούστου	1850	—	28	Μαΐου	1851
21	Π. Βάρβογλης	28	Μαΐου	1851	—	24	Ἰανουαρίου	1852
22	Σ. Βλάχος	24	Ἰανουαρίου	1852	—	16	Μαΐου	1854
23	Γ. Φύλλας	16	Μαΐου	1854	—	1	Ἰουνίου	1855
24	Π. Ἀργυρόπουλος	1	Ἰουνίου	1855	—	22	Σεπτεμβρ.	1855
25	Δ. Σμολένσκης	22	Σεπτεμβρ.	1855	—	3	Ὀκτωβρίου	1855
26	Ἀθ. Μιαούλης	3	Ὀκτωβρίου	1855	—	5	Ὀκτωβρίου	1856
27	Χ. Χριστόπουλος	5	Ὀκτωβρίου	1856	—	29	Μαΐου	1859
28	Θ. Ζαΐμης	29	Μαΐου	1859	—	18	Ἀπριλίου	1860
29	Μ. Ποτλῆς	18	Ἀπριλίου	1860	—	26	Μαΐου	1862
30	Δ. Χατζῆσκος	26	Μαΐου	1862	—	11	Ὀκτωβρ.	1862

(¹) Ἐκ τοῦ « Θεσμολογίου τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως » τοῦ κ. Γ. Βενθόλου.